

Мълкомъ и преди зори отъ Коритенъ потегли тежка кола. Гьорги вървѣше край воловетѣ, а спътникът му, каченъ на колата, държеше остана. По-ранко тръгнаха, за да стигнатъ и рано въ Сливенъ.

Леко се измъкнаха отъ село: пазаванти по това време спъхаха изъ купнитѣ сѣно и никой не ги попита за кѫде сѫ тръгнали и за какво отиватъ. Сега оставаше да минатъ край Каймаклия. Вижда тукъ работата бѣше по-трудна. Развиделяваше се и сигурно щѣха да срещнатъ нѣкой ранобуденъ пѫдарь, бѣбрица и съ любопитно око.

Съ свято сърдце Гьорги поведе воловетѣ. Когато се изравниха съ голъмата сводеста порта на чифликъ, единъ отъ ратаятѣ токуто я отлостваше и я отвори. Гьорги изтръпна. Но ратаятъ дори и не погледна къмъ колата.

Нататъкъ пѫтът лежеше срѣдъ пустото поле и вече не бѣше толкова опасенъ. Настигнаха ги и други коли отъ близките села. Размѣняха си по нѣколко думи за времето и родитбата и се раздѣляха съ Богомъ.

Надвечеръ навлѣзоха въ сливенските лозя, безъ всѣкакви премеждия. Изглежда, че бѣха улучили добъръ денъ. Тъкмо това щѣше каже и Гьорги, когато наблизу нѣкой се развила:

— Стой-й-й!

Колата спрѣ. Презъ лозята крачеше пѫдарь съ премѣтната на рамото шишена, прескочи плиткия ровъ и доближи до колата.

— Кѫде? — кѫсъ запита той.

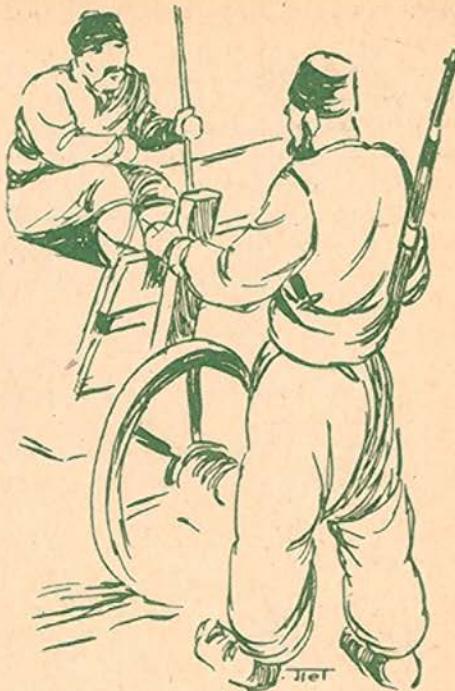
— На пазаръ въ Сливенъ. Малко жито искаамъ да продадемъ, — отговори Гьорги и като смѣташе, че съ туй се е свършилъ разпита, потегли юларитѣ.

— Чакай, чакай! — викна пѫкъ пѫдарть. — Защо бѣрзашъ, а? Казахъ ли ти да тръгвашъ? . . . Отъ кѫде сте?

— Отъ Коритенъ, аго, — рече да го поласкае Гьорги. — Мирна рая сме.

— Знамъ ви азъ колко сте мирни и тихи, — поклати заканително глава турчинътъ. Я дръпни чергата да видя самъ какво ношишъ.

И преди да дочака Гьорги да му покаже, отмѣтна едната ѝ страна и зарови рѣ-

ката си въ житото. После я измъкна, погледна свѣсъ Гьорги, като да искаше да го наругае, и почна да засуква мустака си.

— За пазаръ, а? — запита повторно той и не снимаше очи отъ него.

— Аха. Рѣкохме малко да продадемъ.

— Я снеми отъ него и за мене единъ-два шиника, — каза пѫдарть и му подаде козявата торба. — Хайде, хайде, по-бѣрже! — започна да се кара изведнажъ, за да сплаши още повече Гьорги.

Гьорги наистина се уплаши. Ако рече

